Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

λαδη εἶχε σκύψει τώρα τὸ κεφάλι της κι' ἔκλαιγε σιωπηλά.

—Κύριε Χόλμς, εἶπε ὁ λόρδος στὸν διάσημο ἀστυνομικό, μὴν προχωρῆτε περισσότερο. Ἡ ἀγαπημένη μου σύζυγος ὑποφέρει.

—Ἔχετε δίκηο, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε σ' ἕνα γιατρὸ πὼς κάνει ἐγχείρηση σ' ἕναν ἄρρωστο: «Μὴν προχωρῆτε περισσότερο. Μὴν κόπτετε, γιατρέ». Πρέπει νὰ κοβῆ κανεὶς, μίλορδε, καὶ νὰ μὴ διστάζῃ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄρρωστο.

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Χόλμς κάθησε ἀντίκρυ στὴ λαίδη Διάνα.

Ὁ λόρδος ἔκαμε τὸ ἴδιο.

—Μιλαδη, εἶπε ὁ Χόλμς στὴν ὀκραία σύζυγο τοῦ λόρδου Καινιτσουρ, θἄχετε τὴν καλωσύνη ν' ἀπαντήσετε σ' ὡρισμένα ἐρωτήματα ποὺ θὰ σᾶς ἀπευθύνω; Μόνο σεῖς, μιλαιδη, εἶσθε εἰς θεσιν νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ διαφωτίσω τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

—Ναι, κύριε Χόλμς, ἀπάντησε ἡ λαίδη. Θ' ἀπαντήσω εἰλικρινῶς σ' ὅ,τι μὲ ρωτήσετε.

—Πρὶν ντυθῆτε γιὰ νὰ πᾶτε στὸ χορὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Κόννωτ, εἴτατε μήπως σὲ κανένα, ὅτι πρόκειται νὰ φορέσετε τὸ Γαλάζιο Διαμάντι;

—Ὄχι, κύριε Χόλμς, ἀπεκρίθηκε ἡ μιλαίδη. Κανεὶς δὲν ἤξερε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φορέσω τὸ διαμάντι αὐτό. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἄλλωστε, τὴν τελευταία στιγμὴ σκέφθηκα νὰ βάλω τὸ κόσμημα αὐτό, τὸ ὁποῖο ἔγινε ἀφορμὴ ὅλου τοῦ κακοῦ. Θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι ἐκάθισα στὸ δουμάτιό μου τὸν λόρδο Πέρσυ καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ τὸ δώσῃ.

—Δὲν ἐφυλάγατε λοιπὸν σεῖς ἡ ἴδια τὸ πολύτιμο αὐτὸ πετράδι;

—Ὄχι, κύριε Χόλμς. Ὅλα τὰ οἰκογενειακά μας κοσμήματα εἶνε τοποθετημένα μέσα σ' ἕνα ἰδιαίτερο σιρτάρι, τὸ κλειδὶ τοῦ ὁποίου κρατεῖ πάντα ὁ σύζυγός μου.

—Θὰ σᾶς δείξω ἀμέσως τὸ συρτάρι αὐτό, κύριε Χόλμς, εἶπε ὁ λόρδος Πέρσυ. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου εἶχε διατάξει νὰ τὸ χώσουν στὸν τοῖχο τῆς κρεββατοκαμαρᾶς του κι' ἔκρατοῦσε πάντα τὸ κλειδὶ ἐπάνω του. Τὸ ἴδιο κάνω κι' ἐγώ. Δὲν ἐμπιστεύομαι τὸ κλειδὶ σὲ κανεναν ἄλλο. Ὅταν μάλιστα μοῦ ζήτησε ἡ σύζυγός μου τὸ Γαλάζιο Διαμάντι, τὸ ἔβγαλα, θυμοῦμαι, τῆς τὸ ἔδωσα καὶ τὴν ἐβοήθησα μάλιστα νὰ τὸ φορέσῃ.

—Ἡ χρυσῆ καρφίτσα τοῦ κοσμήματος δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀλυσσίδιτσα, ὅπως γίνεται πάντοτε γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν πολυτίμων στολιδιῶν;

—Βεβαίως, ἀπάντησε ἡ λαίδη. Ἡ καρφίτσα τοῦ διαμαντιοῦ εἶχε καὶ τὴ χρυσῆ της ἀλυσσίδα. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐχρησιμεύτε σὲ τίποτε τὴν ὥρα τῆς κλοπῆς. Μοῦ τὴν ἄρπαξε τόσο βίαια καὶ τόσο βάναυσα ὁ κλέφτης!

—Πῶς συνέβη, μιλαίδη, νὰ πᾶτε μόνη σας στὸ χορὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Κόννωτ; Γιατὶ δὲν σᾶς συνόδευτε ὁ σύζυγός σας;

Ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο ἔβαψε στὰ χείλη τῆς ὡραίας ἀριστοκράτιδος.

—Ὁ Πέρσυ, ἀπάντησε, εἶχε νὰ γράψῃ αὐτὸ τὸ βράδυ κάποια σπουδαία ἐπιστολὴ καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ πάω μόνη μου. Θὰ φχόταν στοῦ δουκὸς νὰ μὲ συναντήσῃ μετὰ δέκα λεπτά.

—Εἶσθε ἀπολύτως βεβαία γιὰ τὴν ἐντιμότητα τοῦ ἀμαξηλάτου σας καὶ τοῦ ἀκολούθου σας, μιλαίδη;

—Καὶ οἱ δυὸ εἶνε ἀνώτεροι πάσης ὑποψίας, ἀπάντησε ὁ λόρδος ἀντὶ τῆς συζύγου του. Ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ πατρός μου. Ζοῦν κοντά μας χρόνια καὶ χρόνια. μᾶς εἶνε ἀφοσιωμένοι κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, παίρνουν μεγάλους μισθούς, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν ἀνάγκη νὰ διαπράξουν ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Ἐγγυοῦμαι ἐγὼ γι' αὐτούς, κύριε Χόλμς.

—Κι' ὅμως....

—Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε Χόλμς;

—Ἀπορῶ πῶς δὲν ἀντελήφθηταν τίποτε. Ἕνας ἄνθρωπος πήδησε στ' ἀμάξι ἐνῶ ἔτρεχε, ἄνοιξε τὴν πόρτα, μπῆκε μέσα, ἔλαβε χώραν ὁλόκληρη δραματικὴ σκηνή, κι' ἐν τούτοις δὲν ἀντελήφθηταν τίποτε, δὲν εἶδαν τίποτε, δὲν ἄκουσαν τίποτε.

—Αὐτὸ συνέβη, ἀπαντησε ἡ μιλαδη, γιατὶ ἡ κλοπὴ διεπράχθη μὲ ἴλιγγιώδη ταχύτητα, ἀπὸ τολμηρὸ καὶ τρομερὰ ἐπιδέξιο κακοῦργο. Ἐξ ἄλλου μὴν λησμονῆτε, ὅτι ἡ κλοπὴ συνέβη στὴν ὁδὸν Ὄξφορδ.

—Ναί, εἶπε ὁ Χόλμς, ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε πολὺ στενὸς καὶ σκοτεινός.

—Τόσο στενός, κύριε Χόλμς, ὥστε τὸ ἀμάξι μου προχωροῦσε σύριζα στὸ πεζοδρόμιο. Ἐπὶ πλέον ἡ ὁμίχλη ἦταν ἐξαιρετικὰ πυκνή. Μόλις διακρινόντουσαν τὰ φῶτα τοῦ δρόμου. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ γίνε τὸ κακό, ἤμουν ξαπλωμένη στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ μου κι' ἐκεπτόμουν.... ὅ,τι μπορεῖ νὰ σκέπτεται μιὰ γυναῖκα ποὺ πηγαίνει σὲ χορό. Ἐρέμβαζα μάλλον. Ὅταν ἔξαφνα, ἡ ἀριστερὴ πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ ἄνοιξε ἀπότομα. Πρὶν προφτάσω νὰ συνέλθω καὶ νὰ δῶ τί γίνεται, ἕνας ἄνθρωπος κάθησε πλάι μου. Καὶ πρὶν ἀκόμα προλάβω νὰ φωνάξω, νὰ ζητήσω βοήθεια, ἕνα πιστόλι ἄστραψε μπρὸς στὰ μάτια μου. Ἔφριξα, ἐπάγωσα ὁλόκληρη. Ὁ ἄγνωστος ἔσκυψε στ' αὐτί μου καὶ μοῦ ψιθύρισε: «—Μὲ τὴν παρακμὴ κίνησι, μιλαίδη, μὲ τὴν παρακμὴ λέξι ποὺ θὰ πῆτε, θὰ σᾶς σκοτώσω!....». Ὁ τρόμος μου ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε παρέλυσα. Καὶ νὰ ἤθελα νὰ φωνάξω, δὲν θὰ μποροῦσα. Μόλις ἀνέπνεα. Τότε αἰσθάνθηκα τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου ν' ἀγγίζῃ τὸ στῆθός μου. Τινάχτηκα στὴ θέσι μου ἔντρομη. Τί ζητοῦσε ἀπὸ μένα ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Χίλιες ὑποψίες πέρασαν ἀστραπιαῖως ἀπ' τὸ μυαλό μου. Καὶ ὁμολογῶ πὼς ὅταν εἶδα τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ Γαλάζιο Διαμάντι μου, ἔνιωσα κάτι ἀνακούφισι. Πραγματικῶς, ὁ ἄγνωστος ζητοῦσε νὰ μοῦ κλέψῃ τὸ διαμάντι καὶ δὲν ἐδίσταστε καθόλου νὰ τὸ κάμῃ. Ἄρπαξε τὴν καρφίτσα ἀπ' τὸ στῆθός μου, τόσο ἀπότομα καὶ τόσο ξαφνικά, ὥστε ἡ χρυσῆ της ἀλυσσιδίτσα ἔσπασε καὶ τὸ φόρεμά μου σχίστηκε.

—Εἶνε τρομερό!.... Εἶνε ἀκατανόητο!.... ψιθύρισε ὁ λόρδος.

—Κατοπιν, συνέχισε ἡ λαδη Διάνα, ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε πάλι τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, ἐντελῶς ἀθόρυβα, καὶ πήδησε ἔξω, στρέφοντας πάντοτε ἐναντίον μου τὸ περίστροφό του. Τί ἔγινε κατόπιν, δὲν θυμοῦμαι, γιατὶ ἔχασα τὶς αἰσθήσεις μου. Δὲν συνῆλθα παρὰ στὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς τοῦ Κόννωτ, ὅπου οἱ φίλοι μας μὲ εἶχαν τριγυρίσει ἀνήσυχοι κι' ὅπου εἶχε καταφθάσει κι' ὁ Πέρσυ, ἐξαιρετικὰ ταραγμένος γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ συνέβη.

—Εὐχαριστῶ, μιλαίδη, γιὰ τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἐδώσατε, εἶπε ὁ Χόλμς, στηρίζοντας τὸ διαπεραστικό του βλέμμα στὴ γοητευτικὴ ἀριστοκράτιδα. Τώρα καταλαβαίνω κι' ἐγώ, γιατὶ ὁ ἀμαξηλάτης κι' ὁ ἀκόλουθός σας δὲν κατάλαβαν τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν. Εἶνε δυνατόν, μιλαίδη, νὰ ἰδῶ τὸ φόρεμα ποὺ φορούσατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

—Εὐχαρίστως, κύριε Χόλμς. Ἡ Νάνσυ θὰ μᾶς τὸ φέρῃ ἀμέσως. Πέρσυ, χτύπησε, παρακαλῶ, τὸ κουδοῦνι.

—Ὄχι, ὄχι, μὴν κινηθῆτε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Χόλμς. Δὲν πρέπει νὰ ρθῆ ἐδῶ ἡ καμαριέρα τῆς μιλαίδης. Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἰδῆ. Οἱ ὑπηρέτες ἔχουν συνήθως μεγάλη περιέργεια καὶ δὲν θέλω νὰ μὲ ἰδοῦν, ὅτι βρίσκομαι ἐδῶ. Αὐτὸ θέλω νὰ μείνῃ μυστικό. Γι' αὐτό, μιλόρδε, θὰ μὲ ὑποχρεώνατε ἂν ζητούσατε μόνος σας τὸ φόρεμα τῆς συζύγου σας.

—Ὁμολογῶ, ἀπάντησε ὁ λόρδος Καίνμπουρ, ὅτι δὲν ἐπάτησα ποτὲ στὸ ἱματιοφυλάκιο τῆς συζύγου μου. Ὡστόσο, ἀφοῦ ἡ περιστάσεις εἶνε ἐξαιρετικές, θὰ τὸ κάμω εὐχαρίστως. Ποῦ ἀκριβῶς ἔχεις βάλει τὸ φόρεμα αὐτό, ἀγαπητή μου Διάνα;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ μιλαίδη Διάνα.